

individuální smlouvu s F. J., jako zástupcem žalovaného, uzavíral. Podle zjištění soudu odvolacího prohlásil žalobce při této příležitosti vůči F. J., že náleží ke svazu dřevodělníků. Toto prohlášení, učiněné při uzavírání smlouvy, nelze vykládati jinak, než že žalobce tím naznačil, že proň platí předpisy kolektivní smlouvy tímto svazem ujednané. Tím se podvolil žalobce mlčky těmto předpisům (§ 863 obč. z.) a nezáleží na tom, že žalobce tehdy členem svazu dřevodělníků už nebyl. Po tomto prohlášení neměl F. J. už důvodné příčiny odkazovati žalobce výslovně na kolektivní smlouvu, ježto mohl předpokládati, že žalobce její obsah zná a považuje pro sebe za závazný. Ostatně byla tato smlouva vyvěšena v provozovně žalovaného, čímž bylo vyhověno předpisu § 114 b živn. ř. Při tom budiž poukázáno na to, že tímto předpisem pojednávajícím o smlouvách kolektivních je pouze nařízeno, aby kolektivní smlouva byla v každé provozovně v y v ě š e n a, kdežto předpis § 88 a živn. řádu, týkající se pracovního řádu, vyžaduje způsobem velícím, že pracovní řád musí býti všem pomocným dělníkům při jejich nastoupení také o z n á m e n. V souzeném případě nejde však o pracovní řád ve smyslu § 88 a živn. ř., nýbrž o smlouvu kolektivní, kterou jest posuzovati podle § 114 b živn. řádu.

Důsledkem toho, co uvedeno, nezáleží na tom, že F. J. přijímaje žalobce do práce, neupozornil ho výslovně na kolektivní smlouvu, jmenovitě na její ustanovení pod bodem 14., stačí, že kolektivní smlouva byla v provozovně žalovaného vyvěšena, že žalobci jako bývalému členu svazu dřevodělníků obsah její byl a musil býti znám a že se žalobce, jak již dovozeno, předpisům jejím mlčky podrobil. Jinaký výklad děje ve sporu zjištěného by odporoval předpisům § 863, odst. 2. a 914 obč. z.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 23. února 1928 Rv I. 1063/27-1. J. K.

Sklep pod domem náležeti může k domu sousednímu jako jeho příslušenství. Příspěvek k § 1500 obč. zák.

Žalobci manželé J. trhovou smlouvou z 2. května 1924 koupili dům čp. 255 v B., který není zatížen žádnou služebností, a teprve delší dobu po smlouvě se dověděli, že pod jejich domem nalézá se sklep, přístupný jen ze stavební parcely čkat. 110 domu sousedního čp. 81 a že žalovaní D. jako vlastníci domu čp. 81 sklepa toho užívají. Žalobci při koupi domu nebyli od prodávatelů upozorněni, že pod prodávaným domem jest sklep, uží-

vaný žalovanými, a domáhají se žalobou výroku, že žalovaní povinni jsou užívání sklepa se zdržeti a sklep vykliditi.

Soud první stolice i soud odvolací žalobu zamítli dospěvše k úsudku, že žalovaní nabyli vlastnictví ke spornému sklepu vydržením.

Nejvyšší soud dovolání nevyhověl z důvodů:

Jest zjištěno, že žalobci, kupující dům čp. 255, nebyli prodávajícími ani při smlouvě tržové, ani při odevzdání domu upozorněni, že pod domem jest sklep, jehož užívání patří někomu jinému.

Avšak tato okolnost sama o sobě neopravňuje ještě žalobce, by již proto mohli se s úspěchem proti uplatňovanému neknihovnímu právu žalovaných dovolávat ochrany důvěry v knihy veřejné po rozumu § 1500 obč. zák. Tuto právní ochranu lze podle ustálené nauky a praxe, došedši mimo jiné výrazu i v rozhodnutí č. 5032 sb. n. s., přiznati jen tomu, kdo o takovémto mimoknihovním cizím věcném právu nenabyl vědomosti, ač při nabytí nemovitosti zachoval onu péči a obezřetnost, kterou podle okolností případu bylo vynaložiti.

Z tohoto hlediska posoudil odvolací soud věc správně uznáv, že nebylo pro žalobce, když kupovali dům čp. 255, žádnou obtíž přijíti na sporný sklep.

Byloť přece příkazem povinné bedlivosti, aby se žalobci, kupující dům — tedy majetnost hodnotnější a co do svého stavebního stavu, vnitřního rozdělení, zařízení a uspořádání, jakož i co do vztahu k sousednímu domovnímu majetku zpravidla složitější, — o poměrech kupované nemovitosti předem dobře informovali, a to nejen pečlivou a podrobnou prohlídkou domu, a po případě i jeho sousedství, ale i informacemi u osob s poměry domu a jeho nejbližšího okolí obeznalých.

Podle zjištění odvolacího soudu nemohli arci žalobci existenci sporného sklepu seznati z vnitřku svého domu, leč byli by na sklep museli přijíti, kdyby si byli v průjezdě sousedního domu žalovaných čp. 81 prohlédli štít, jímž oba domy sousedí a v němž jsou dvěře, jichž poloha, aniž musí býti otevírány, svědčí o tom, že vedou do nějaké místnosti pod dům čp. 255.

Poukazují-li dovolatelé na to, že při koupi domu čp. 255 nezašli do domu žalovaných čp. 81 a že je to vůbec ani nemohlo napadnouti, ježto nebývá zvykem, aby si kupující prohlížel zevnitř sousední domy, dlužno jim připamatovati, že si přece jako kupitelé dbalí svých zájmů museli dáti otázku, zda jest pod kupovaným domem sklep, který bývá pravidelně důležitým a užitečným příslušenstvím každého obytného domu. Poznatek, že

kupovaný dům nemá vůbec sklepu, musel přece jako zjev zajiště neobvyklý a nápadný vzbuditi jejich pozornost a nemůže býti pochybnosti, že by žalobci prostým pátráním po příčinách tohoto zjevu, ba pouhým dotazem u osob s věcí obeznalých byli zjistili pravý stav věci.

Nedbavše této bedlivosti nevyžadující žádných mimořádných a odborných znalostí, jednali žalobci nedbale a právě tato nedbalost jest příčinou tvrzené jejich neznalosti skutečného stavu.

Z tohoto důvodu nejsou žalobci, jak odvolací soud správně usoudil, oprávněni, dovolávati se pro sebe důvěry v knihy veřejné, když jest důvodně míti za to, že by při zachování povinné opatrnosti byli mohli a museli seznati, že knihovní stav se skutečným stavem se nesrovnává.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 14. června 1927
č. j. Rv I 1461/26-1. Dr. Žemlička.

Zemský fond jest oprávněn domáhati se na manželském otci náhrady útrat spojených s ošetřením dítěte v nemocnici, třebaž otec nesouhlasil s odevzdáním dítěte, stíženého nakažlivou nemocí do nemocnice.

Zákon ze dne 14. dubna 1913 č. 67 ř. z. rozeznává mezi osobami nemocí postiženými a nemocí podezřelými (§ 7) a osobami nákazou podezřelými (§ 17), t. j. jak patrně z § 1 odst. 2. min. nař. ze dne 22. února 1915 č. 39 ř. z., osobami, u nichž jest nemoc již zjištěna, osobami, u nichž se objevily známky, podle nichž lze za to míti, že nemoc tu jest, a osobami, jež nevykazují známek onemocnění, u nichž však jest bakteriologicky dokázáno, že jest je pokládati za nositele zárodků nemocí, nebo u nichž jest jinak jisto nebo lze podle skutečností za to míti, že byly vydány nákazy a zprostředkovati mohou další šíření. Jen u těchto osob »podezřelých nákazou« hradí stát podle § 36 odst. 1. d) zákona ze 14. dubna 1913 č. 67 ř. z. náklad na dohled k nim a na jejich izolaci, pokud se týče, jak patrně z § 17 tam citovaného, i náklad na jejich stravování. To odpovídá i celé tendenci zákona chrániti lidi zdravé před onemocněním a nikoli starati se o osoby nemocí postižené, pokud se týče podezřelé. Poukazuje-li rekurent k tomu, že každá izolace se děje v zájmu veřejném a že již z této příčiny musí stát hraditi náklady s ní spojené, k nimž přirozeně patří i náklad na stravování, přezírá jednak zcela zřejmý předpis § 36 odst. 1 d) zákona, ale také okolnost, že ošetřování, pokud se týče i léčení osob ne-